

KAPITOLA 1

Probudím se s jeho jménem na rtech.

Will.

Ještě než otevřu oči, znovu jej spatřím, jak se hroutí k zemi. Mrtvý.

Mou vinou.

Tobias se ke mně sehne a stiskne mi levé rameno. Vlak kodrcá přes pražce a Marcus, Peter a Caleb už stojí u dveří. Zhluboka se nadechnu a zadržím dech ve snaze uvolnit tlak, který mi svírá hrud.

Před hodinou mi nic z toho, co se stalo, nepřipadalo skutečné. Teď už mi to skutečné připadá. Vydechnu, ale tlak na prsou nepovolí.

„Tris, jdeme,“ řekne Tobias a vyhledá můj pohled. „Musíme seskočit.“

Je moc velká tma, než abych viděla, kde jsme, ale když se chystáme vlak opustit, musíme být blízko oplocení. Tobias mi pomůže zvednout se na nohy a dovede mě k otevřeným dveřím.

Ostatní jeden po druhém seskakují: nejdřív Peter, po něm Marcus a potom Caleb. Chytím se Tobiasem. Ve dveřích nás ovane vítr, jako neviditelná ruka, která nás chce zatlačit zpátky do bezpečí.

Vrhne se do tmy a tvrdě doskočíme. Náraz rozjitří ránu v mém prostrěleném rameni. Kousnu se do rtu, abych nevykřikla. Snažím se zjistit, kde je Caleb.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se, když uvidím, jak sedí opodál na trávě a tře si koleno.

Přikývne. Popotáhne, jako by zadržoval pláč. Musím se odvrátit.

Dopadli jsme do trávy u oplocení. Jen několik metrů odsud je stará cesta, po které vozí Mírumilovní do města zásoby, a brána, kterou vjíždějí dovnitř. Ta je teď zavřená a drží nás v pasti. Nad námi se tyčí plot, který je příliš vysoký a poddajný, než aby se dal přelézt, a příliš robustní, než aby se dal strhnout.

„Tady má mít Neohroženost své hlídky,“ poznamená Marcus. „Jak to, že nikoho nevidím?“

„Nejspíš byli taky pod vlivem simulace,“ řekne Tobias, „a teď jsou...“ Odmlčí se. „Bůhví kde a dělají bůhvíco.“

Simulaci jsme sice zastavili – harddisk v zadní kapse mi nedá zapomenout – ale co se dělo potom? Co se stalo s našimi přáteli, blízkými, vůdci a frakcemi? To teď nezjistíme.

Tobias přistoupí k malé plechové skříňce napravo od brány a otevře ji. Spatříme numerickou klávesnici.

„Doufejme, že Sečtělý nenapadlo kód změnit,“ prohodí Tobias a namačká číselnou kombinaci. Po osmém stisku se brána otevře.

„Jak jsi to uhodl?“ zeptá se Caleb rozrušeně.

„Dělal jsem v dozorně. Měl jsem na starosti bezpečnostní systémy. Kódy jsme měnili jenom dvakrát do roka,“ vysvětlí Tobias.

„Tak to máme štěstí,“ oduší Caleb a ostražitě si Tobiase přeměří.

„Žádný štěstí,“ namítne Tobias. „Dělal jsem tam záměrně. Chtěl jsem si být jistě, že se odsud vždycky dostanu ven.“

Zachvěju se. Jak to řekl – jako by si myslel, že jsme tady chycení v pasti. Nikdy jsem o tom takhle neuvažovala. Připadám si pošetile.

Naše skupinka se dá do kroku. Peter si objímá zakrvácenou paži – paži, do které jsem ho střelila. Marcus drží Petera za rameno a podpírá ho. Caleb si co chvíli otírá tváře a já vím, že brečí, ale nevím, jak ho mám utěšit nebo proč sama nepláču.

Raději jdu dopředu. Tobias kráčí tiše vedle mě, a ačkoli se ho nedotýkám, jako bych se o něj opírala.

+++

Záblesky světla jsou prvním znamením, že se blížíme k centrále Mírumilovných. Ze světélkujících bodů se stávají světelné čtverce, které se mění v rozsvícená okna, a ta ve shluk několika budov ze dřeva a skla.

Nejdřív ale musíme projít sadem. Pod nohama ucítím měkkou půdu. Větve nad mou hlavou se proplétají do zeleného podloubí. Mezi listy visí tmavé, zralé plody, které jako by se měly každým okamžikem utrhnout pod vlastní tíhou. Ucítím sladce čpavou vůni hniјících jablek, která se mísí s vůní mokré hlíny.

Na konci sadu se Marcus od Petera odpojí a ujme se velení. „Vím, kam jít,“ řekne.

Provede nás kolem první budovy k druhé nalevo. Až na skleníky jsou všechny budovy postavené z tmavého, neopracovaného dřeva. Otevřeným oknem k nám dolehne smích. Kontrast mezi smíchem a kamenným tichem v mém nitru mě rozdráždí.

Marcus otevře jedny z dveří. Jinde by mě nedostatek bezpečnostních opatření zarazil, ale ne tady, v Mírumilovnosti. Hranice mezi důvěrou a pošetilostí se tu často stírá.

Jediným zvukem v celé budově jsou naše vzrající podrážky. Ani Caleba už neslyším brečet, ale i předtím vzlykal potichu.

Marcus se zastaví před místností s otevřenými dveřmi, ve které sedí mluvčí Mírumilovných Johanna Reyesová a dívá se z okna. Vím, že je to ona, protože na její tvář může jen těžko někdo zapomenout, ať už ji viděl jednou, nebo tisíckrát. Od pravého obočí se jí až ke rtu táhne silná jizva, kvůli které na jedno oko téměř nevidí a šišlá. Slyšela jsem ji mluvit jen jednou, ale to člověku utkví. Byla by krásná, nebýt té jizvy.

„Díkybohu,“ řekne, když spatří Marcuse. S otevřenou náručí mu jde

vstříc. Místo objetí mu však jen krátce stiskne rameno, jako by pamatovala na odpor k fyzickému kontaktu, který mezi Odevzdanými převládá.

„Ostatní sem od vás dorazili už před několika hodinami. Nevěděli, jestli se to podaří i vám,“ vysvětluje Johanna. Naráží na skupinku, která se s mým otcem a Marcusem skrývala před vojáky. Ani mě nenapadlo dělat si o ně starosti.

Podívá se Marcusovi přes rameno – nejdřív na Tobiasa a Caleba, pak na mě a nakonec na Petera.

„Bože,“ unikne jí ze rtů při pohledu na Peterovu zakrvácenou košili. „Pošlu pro doktora. Na dnešní noc vám všem zařídím povolení k pobytu, ale na konečném řešení této situace se bude muset zítra usnést naše frakce společně. A –“ zabloudí pohledem ke mně a k Tobiasovi – „jak asi tušíte, na nikoho z Neohroženosti se moc přívětivě tvářit nebudou. Pochopitelně vás musím požádat, abyste odevzdali jakékoli zbraně, které máte u sebe.“

Jak ví, že jsem Neohrožená? bleskne mi hlavou. Pořád mám na sobě šedé tričko. Tátovo.

Vtom ke mně zavane jeho vůně, směsice mýdla a potu, a najednou jí mám plný nos, plnou hlavu. Zatnu ruce, až se mi nehty zaryjí do dlaní. *Tady ne. Tady ne.*

Tobias předá Johanně zbraň, ale když si sáhnu za záda, abych i já odevzdala svou utajenou pistoli, chytí mě za ruku a odvede ji jiným směrem. Pak si se mnou proplete prsty, aby to nebylo nápadné.

Vím, že to je prozíravé, nechat si aspoň jednu. Ale ulevilo by se mi, kdybych se jí mohla zbavit.

„Jmenuji se Johanna Reyesová,“ představí se a podá nám ruku, jak je zvykem u Neohrožených. Její citlivý přístup k tradicím jednotlivých frakcí mě ohromuje. Vždycky zapomenu, jak jsou všichni z Mírumilovnosti ohleduplní, dokud mi někdo podobným způsobem nevrátí paměť.

„Tohle je T –“ začne Marcus, ale Tobias mu skočí do řeči.

„Já jsem Čtyřka,“ řekne. „A tohle je Tris, Caleb a Peter.“

Jméno „Tobias“ jsem před pár dny znala pouze já; Tobias mi věnoval

kousek sebe. Tady, na cizí půdě, si opět připomenu, proč se své jméno rozhodl před celým světem skrýt. Protože ho poutá s Marcusem.

„Vítejte na naší základně.“ Johanna na mě upře pohled a křivě se usměje. „Pojďte, musíte si odpočinout.“

+++

Necháme se opečovávat. Zdravotní sestra mi podá balzám – vyvinutý v Sečtělosti pro rychlejší hojení ran – kterým si mám namazat rameno. Pak odvede Petera k ošetření do nemocnice. Johanna nás zavede do jídelny, kde se shledáme s několika lidmi, kteří se s Calebem a mým otcem ukrývali v suterénu bezpečného domu. Je mezi nimi i Susan a několik našich bývalých sousedů. Po celé délce místnosti se táhnou řady dřevěných stolů. Přivítají se s námi – zvláště s Marcusem – a neskrývají dojetí.

Přimknu se k Tobiasovi. Členové frakce, do níž patřili i mí rodiče, jejich životy, slzy – to vše na mě tíživě dolehne.

Jeden z nich mi strčí pod nos šálek s kouřícím nápojem. „Vypij to. I tobě to pomůže usnout. Beze snů.“

Nápoj má růžovočervenou barvu, připomíná jahody. Popadnu hrnek a několika nepřerušovanými doušky jej vyprázdním. V příštích vteřinách mám opět na chvíli pocit, že mě něco teplého zevnitř naplňuje. A s posledními kapkami ucítím, jak se začínám uvolňovat. Někdo mě provede chodbou k pokoji, ve kterém je jedna postel. Nic víc si nepamatuju.